

2017/2018

ALMANACH ŽÁKOVSKÝCH PRACÍ (6. A, 6. B, 8. A a 9.A)

Don Quijote de la Mancha od Vojtěcha Mašaty z 9.A

Zpracovala Mgr. Jana Táborková

ZŠ jazyků Karlovy Vary

Vážení žáci, rodiče, přátelé školy,

Rádi bychom Vám také letos jako ukázkou průběžné práce žáků v tomto školním roce předložili k prolistování náš almanach. Tradice žakovských almanachů Je plný slohových a výtvarných prací, které podstoupily jen drobnou úpravu a ve velké míře tedy kopírují originální verze žakovských prací, které vznikaly v hodinách. Tradice žakovských almanachů tak pokračuje dál již pátým rokem a o kvalitě prací našich žáků vypovídá i pěkné umístění loňského almanachu mezi pěti nejlepšími příspěvky v soutěži Náš svět, kterou letos pořádal Národní institut dalšího vzdělávání. Slavnostního vyhlášení na knižním veletrhu v Praze jsme se sice neúčastnili, potěšil nás však diplom, knižní odměna, ale nejvíc asi skutečnost, že byla naše práce nezávislou odbornou porotou mezi ty nejúspěšnější vůbec zařazena. Přejeme Vám příjemné chvíle strávené nad novým sborníkem prací. Doufáme, že se Vám bude líbit!

Žáci 6.A, 6. B, 8.A,9.A a Mgr. J. Táborková

Akce školy

V krátkém přehledu bychom rádi představili některé akce a aktivity, kterými jsme letos zpestřili průběh vyučování a také třeba přispěli k uskutečnění nějaké dobročinnosti.

Žáci šestých tříd se již v září měli možnost seznámit s novými třídními učiteli i sami mezi sebou na adaptačním kurzu, který zahrnoval kromě sportovních aktivit také různé tembuildingové činnosti s cílem nastavit všemi respektovaná pravidla, blíže se seznámit a představit nové členy kolektivu. Osobní erby i soupis pravidel tříd zdobí dodnes stěny kmenových učeben a slouží jako připomenutí toho, na čem se mezi sebou spolužáci již tenkrát dohodli.

Osobní erb Katrin Zemanové ze 6.B

Živý betlém při vánočních dílnách

Školní rok byl nejenom pro novopečené „druhostupňáky“ barvitý i náročný, vždyť nemálo z našich žáků vypomáhalo při různých projektových dnech, jako byl Den otevřených dveří k příležitosti 120. Výročí založení školy, dále vánoční dílny, Noc s Andersenem nebo slavnostní předávání slabikářů prvňáčkům.

Prodejní stánek ve Waldsassen

Divadelní vystoupení 8.A v rámci předávání slabikářů prvňákům

V hodinách výtvarné výchovy jsme vytvořili spoustu krásných výrobků, čímž jsme měli možnost podpořit dobrou věc – potřební lidé obdrželi výtěžek z výrobků, které jsme prodávali na vánočním jarmarku ve Waldsassen a na Benefičním dni s Toničkou na Velkém Rybníku.

Divadelní vystoupení v rámci Noci s Andesenem

Už teď, v posledních dnech tohoto školního roku plánujeme uvítání budoucích prvňáčků v den jejich nástupu do školy, ale než tento den nastane, máme v plánu si po odvedené práci pěkně užít zasloužené prázdniny☺.

Líčení

Také letos jsme se ve slohových hodinách pohrávali s možnostmi, jak subjektivně, citově a osobitě vyjádřit dojmy z prostředí, z uměleckého díla, hudby, nebo třeba jen z prožitku nějaké smyšlené situace...Posuďte sami, jak se to našim osmákům podařilo.

Podzim (Katka Caldrová, 8. A)

...Podzim se chýlí ke konci, ale i tak vyjdu ven, jen ten první vánek studeného větru mě zasáhl, hned mě zastihla husí kůže po celém těle. Uviděl jsem světlo či záblesk. Byl to jeden jediný paprsek zářící koule na obloze, která byla zahalena šedým měkkým mráčkem. Bylo to probuzení k životu. Vzduch byl jiný, byl příjemný, studený jako kapka rosy po ránu. Však hned poté spadlo na můj nos cosi studeného, koukl jsem se a uvidím to všude okolo sebe. Ten pocit se nedá popsat....

Lenka Tran, 6. A

Kája Holečková, 9 .A

Zima (Daria Cherevko, 8. A)

...Za zamrzlým oknem se krasuje zimní, lesní krajina. Bílý sníh přikryl jako přikryla zmrzlou zemi. Trochu sněhu popadalo na vysoké jedle, které se tyčí na kopcích a jakoby se vychloubají svým jehličím. Pod hrdými stromy se do sněhu zahrabal bílý zajíc, který nejspíše vyhledává odpočinek pod bílou přikrývkou...

Sám (Albínka Bocharova, 8. A)

...Zase jsem na začátku, tam, kde jsem býval. Zavádějí mě myšlenky o tobě do sebe. Začal jsem, od znova, ale zase mě opustila ona.... Je má múza, která odešla z mého života do prázdna, zatím co jsem sedával sám. Sedával jsem u sebe v domě. Hlavně v šedočerném křesle naproti otevřených oken...

Anežka Bicanová, 9. A

Líčení dojmu z portréty Sandry Silberzweig (Dyma Ruban, cizinec 1,5 roku v ČR, 8. A)

Na tomto obrázku já vidím postavu nějaké ženy, která je nakreslená v kubistickém stylu. Ten obraz velmi silně vybarven. Autor použil pro velmi dobře barvy. V tom obrázku je hodně tlustých oválů, háčků, trojúhelníků... taky on je nesymetrický. Jedno oko je větší než druhé. Hlava má nějakou divnou formu. Obličej je zelený, oči černé. Ale všechno dohromady se mi líbí. Víc o něm říct nejde, protože je

docela prostý. Ale ještě že je ten obraz jakoby v etnickém stylu, on mě připomíná Mexiko.

Líčení dojmu z obrazu E. Muncha Výkřik (Fanda Hrubý, 8. A)

Barevné místo nemusí být zrovna veselé, ale i smutné, dokonce až děsí. Obraz, který jsem si vybral se jmenuje Výkřik. Nepůsobí na mně nijak zvláště, vybral jsem si ho, protože mi připadá, že je děsivý. Vypadá i tak, ale na některé působí pozitivně. Nejvíce se mi líbí obloha, která překrývá zlo pod ní. Most je pestře zbarven. Uprostřed je postava, která vypadá jako strašidlo. Za strašidlem jsou další dvě postavy, asi vystihují odvážlivce.

Líčení dojmu z obrazu Hvězdná noc od Vincenta van Gogha (Rade Ilioski, 8. A)

Vidím zlatě zářivý, měsíc na obloze plné světla a tmy, pod ním leží město plné života a nad ním je vysoká hora, která se dotýká noční zářivé oblohy. Za horizontem lze spatřit zář zapadajícího slunce, jenž dává zlatý okraj pohoří. Vidím ještě dva mraky, které se stáčí do spirály, která odráží zlatavé světlo okolních hvězd, které dávají zář tmavé noční přírodě. Ach, ta nádherná hvězdná noc.

Rade Ilioski, 8.A

Hvězdná noc (Gabča Maříková, 8. A)

Třpytící se hvězdy září na nebi. Je noc. Černočerná noc. Město se pomalu zalévá tmou, avšak jediné světlo, co nezaschne, jsou hvězdy. Ani taková lampička v domě vám neposvítí na cestu.

Líčení dojmu z obrazu Japonská zahrada od Clauda Moneta (Daria Cherevko, 8. A)

Popisuji obraz Clauda Moneta. Na světlém obrazu panuje nad jezírkem s lekníny pyšně most, který je v japonském stylu. Pod mostem z modré vody vykukují lekníny, mohutné stromy ho obklopují naopak ze zhora. Vrby se most snaží ukrýt před slunečními paprsky. Celkově obraz působí klidně. Znázorňuje nedotčenou přírodu.

Líčení dojmu z obrazu Japonská zahrada od Clauda Moneta (Eva Krondlová, 8. A)

Já jsem si vybrala obraz od Clauda Moneta Japonský most s lekníny. Myslím, že vyzařuje pohodu, krásu a klid. Zaujal mě hned na první pohled – něco mě k němu táhlo.

Tento obraz je sladěn do jarních barev přírody. Třeba most, který vede přes říčku, je sněhově bílý s malými prasklinkami, není starý, ale ani nový, je prostě dokonalý. Je zaoblen jako když zapadá slunce a vy vidíte už jen kousek, než se celé schová za kopečky. Hladina říčky je zrcadlem mostu a také něžných křehkých leknínů. I ty jsou překrásné – střídají se zde milióny

Dyma Ruban, 8.A

odstínů barvy růžové, ale i zlatavě žluté, jako hlavičky pampelišek. Příroda kolem láká k posezení a přemýšlení o věcech, které se honí hlavou. V tu chvíli se svět zastaví a ukáže se všem.

Dopis

I v dnešní době má své kouzlo obdržet rukou psaný a na papíře psaný dopis. My jsme se jej učili sestavit v pololetí šesté třídy a jako dobrá motivace dětem posloužila příležitost odepsat do Keni Violetě, kterou v rámci adopce na dálku již od roku 2003 podporujeme v jejích studiích. Nejzajímavější 4 dopisy byly přeloženy a zaslány do Keni i s fotografiemi, obrázky dětí a drobným dárkem. Svě štěstí v soutěži České pošty s tématem dopisu cestujícího časem zkusily i některé žákyně 8. A. V konkurenci sice neobstály, ale jejich soutěžní příspěvky jsou i tak na vysoké úrovni.

Dopis pro Violet (Marianna Lomnytska, 6. A, cizinka 1 rok v ČR)

Zdravím Tě Marianna Lomnytska.

Já mám 11 let a jsem z Ukrajiny. Mám mladšího bratra, je mu 5 let. Chodí do školky. Já chodím do Základní školy jazyků v Karlových Varech. Chodím do 6.A. I Karlovy Vary jsou pěkné město. Jsou tu lázně. Tečou tu horké prameny. Po škole jdu domů a dělám si úkoly. Potom si hraju s bratrem. Miluju dívat se na filmy a ráda čtu knížky. Ted' se blíží Vánoce. Moc se těším na dárky. Počasí u nás je chladné. Ted' u nás sněží. Na Vánoce pojedu na Ukrajinu k babičce a dědečkovi. Tam budou moji kamarádi, budeme si spolu hrát a zpívat (na Vánoce). A jak slavíte Vánoce u Vás?

S pozdravem Marianna Lomnytska, 6.A.

Anežka Bicanová , 9 .A

Dopis pro Violet (Filip Zapletal, 6. B)

Ahoj Violet,

máme se tu dobře. Zrovna včera se slavil Mikuláš. Bylo to super, asi v 7 hodin večer k nám přišel s andělem a čertem a museli jsme jim zpívat písničku. Potom jsme dostali sladkosti. Za chvíli budou Vánoce, to znamená, že bude celá naše rodina pohromadě. To je přeci nejhlavnější. Samozřejmě se těším i na dárky, přál jsem si jich moc.

30. června je konec školy, potom následují dvouměsíční prázdniny. Nyní nám začala zima, venku je sníh a my se po škole vždy koulujeme. Jaké zrovna máte počasí?

Moc se těším také na Velikonoce. Jsou na začátku jara, vždy děláme pomlázku, která je vyrobena z obvázaných a do sebe propletených proutků.

Zajímalo by mě, jak vy slavíte Vánoce. Za dva dny bude 3. adventní neděle, jsou čtyři. Vždy zapálíme svíčku na adventním věnci. Na čtvrtou neděli vychází Vánoce.

Já teď chodím na základní školu do 6. Třídy. Z 9. Třídy půjdu na střední školu a poté na vysokou školu.

S pozdravem Filip Zapletal

Jindra Pícha, 9. A

Dopis do budoucnosti (Adélka Záhejská, 8. A)

Dobrý den,

doufám, že se dopis dostal do rukou Adély Záhejské, pokud se tedy nevdala. Zda to teď čteš, znamená to, že je dopis v bezpečí. Jedná se o velmi důležitou a tajnou zprávu ze světa v minulosti. Možná si myslíš, že je to jen nějaký vtip, ale není tomu tak. Zajímá mě svět v budoucnosti. Zajímá mě, co se stalo se zemí, protože už tahle doba je dosti bídná. V téhle době lidé neřeší války. Řeší teď odsuzování lidí za jejich náboženství, barvu pleti a sexualitu. Když někdo vyznává islám, hned si ostatní myslí, že je to terorista. Jenže to není pravda. Člověk si může vyznávat, co chce, je to jeho volba. Většina lidí to však nechápe. S barvou pleti se narodíš. Nezměníš ji. Lidé bílé pleti si z lidí tmavé pleti dělají otroky. Bylo tomu tak i předtím, před 21. stoletím. Dále se rodí děti, které nejsou, a ani nebudou heterosexuály.

Není to jejich volba. Nemůžeš si říci: „Tak a teď budu na stejné pohlaví.“ Už se tak narodíš. Nikdo neřekl, že být heterosexuálem je normální. No, většina lidí si to myslí. Proto mě zajímalo, jaké to je v budoucnosti. Doufám, že bojuješ za práva těchto lidí, pokud se jim ještě nedostalo pochopení. A ještě k tomu terorismu, dokázali jste to vyřešit? Umírání nevinných lidí není moc pěkné. Také zde řešíme, jak zachránit lesy a pralesy, protože množství lesů a pralesů rapidně kleslo. Kampaně na ochranu lesů se podle mě moc neposunuly, ale stále doufám, že se nám je podaří zachránit. Proto mě to vede ke třem otázkám. Co se stalo s pralesy v budoucnu? Poradili jste si s tím? Zachránily jste je? Silně doufám v kladnou odpověď. Jak to je vlastně s přírodními katastrofami? Víš, napadlo mě, že když lidé ubližují přírodě, ona jim to takhle vrací zpátky. Teď něco k nemocím. Dokázali jste najít léky na nemoci, které nebyly v minulosti vyléčitelné? Například Alzheimer a další. Sice je v téhle době lékařská pomoc na dobré úrovni, ale co v budoucnosti? Určitě se zlepšila a lidé, kteří si zaslouží žít, ale dostali nějakou nemoc, se uzdravovali. Neřadí tam teď nějaká jiná, závažná nemoc? Snad ne. Další věc k probrání je hladomor. Zajímá se o to lidstvo? Budu doufat, že ano. Hladomor je hrozný a nikdo si to nezaslouží, hlavně děti. Když vidím, co se to v té Africe či třeba v některých částech Asie děje, tak bych to dosti řešila. Bez dětí není budoucnost. Žádné lidstvo. Proto nesmíme dopustit, aby další nevinné děti a lidé umírali. Už bych nechala tyto nepěkné problémy. Akorát ještě jedna věc. Jak lidstvo pokročilo v technologii? Pořád všichni koukají do mobilních telefonů, nevnímají realitu a nechodí ven? Pokud ano, mělo by se něco změnit. Změnit životní styl. Tolik otázek a tak málo odpovědí. Dopis nikomu neukazuj, stejně by Ti nevěřili, že je z minulosti.

Sbohem

Fanda Macháček, 6 .A

Charakteristika

Charakteristiku jako slohový útvar žáci osmého ročníku již znají. Zadání pro samostatnou tvůrčí práci bylo letos proto trochu ztíženo, a to podmínkou, aby se pokusili pojednat o vlastnostech a povaze nějakého literárního nebo filmového hrdiny. Vždy při takové práci totiž hrozí odchýlení od zadání směrem k vyprávění nebo k popisu, z nichž se o charakteru postavy nedozvídáme téměř nic. Osmáci si toto riziko uvědomili, pohlídali si správnost řešení a my se tak můžeme dozvědět, jak se jim tato práce zdařila, ale i to, kteří filmoví a literární hrdinové jsou jejich oblíbení.

Vendy Čebišová, 9 .A

Doremon (Ha Thu Nguyen, cizinka 3 roky v ČR, 8.A, psala s dopomocí vyučující)

Má postava je z pohádky Doremon. Jmenuje se doremon. Je to robot, kterého vyrobil Fujiko F. Fujio. Fujio zemřel a nevědělo se, co s robotem bude. Doremon přešel z minulosti strojem času do přítomnosti a jednoho dne chlapec jménem Nobita našel Doremona v psacím stole při návštěvě čítárny. Doremon pomáhá Nobitovi zlepšit život. Než Nobita potkal Doremona, byl zlý. Rád se pral. Teď s pomocí robota pomáhá svým kamarádům. Doremon vypadá jako kočka, je modré a bílé barvy, na břicho má bílý pytel s magickými předměty, které půjčuje svým kamarádům. Mluví Japonsky. Je přátelský. Nemá rád myši. Živí se stejně jako lidé, nejraději má koblihy. Postavu Doremona jsem si

vybrala, protože je veselá, dělá dobré skutky. Je pro mě symbolem přátelství. Také bych chtěla mít takového Doremona.

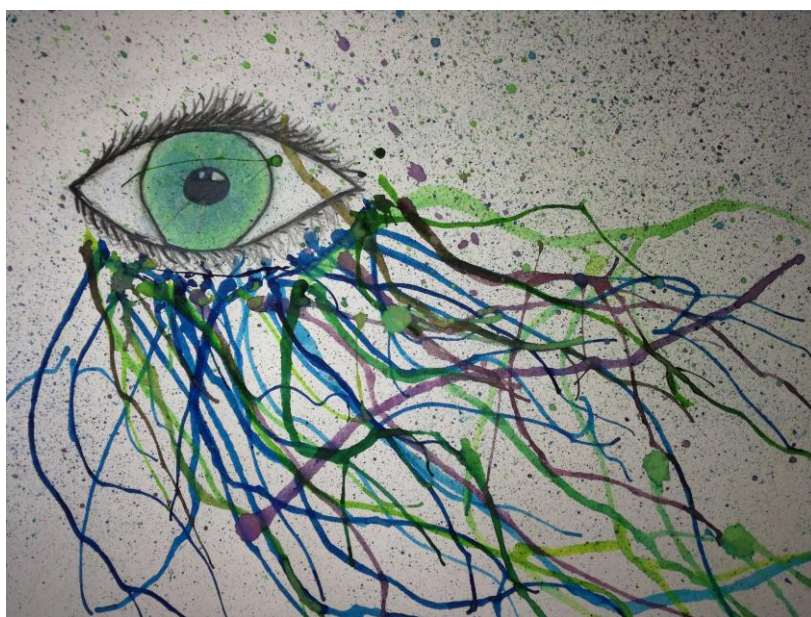
Já srandista...(Fanda Hrubý, 8.A)

Jamie Grimm je obyčejný kluk na základní škole. Je na vozíčku, protože se svými rodiči a se svojí sestrou jeli večer v autě, když přšelo. Kamion, který jel bez rozsvícených světel do nich

narazil. Bohužel jeho rodiče i sestra nepřežili, a tak žije u tety a strýce Smieleových. Jamie se snaží být nejtípnějším komikem a zatím se mu to daří.

Na vozíčku je dva roky a už se s tím smířil. Jamie je ve škole zábavný a vtipný, ale učitelům někdy dojde trpělivost a pak je po škole nebo jde do ředitelny. Na škole si ho každý oblíbil, a proto má i dobré kamarády. Jamieho druhý strýc jménem Frankie vlastní restauraci poblíž pláže na Long Islandu. Často se navštěvují a navzájem si pomáhají. Jamie Frankiemu umývá nádobí, pomáhá u kasy, říká lidem vtipy, a když už to vše má, potom ho strýc učí s jojem. Jamie je velmi snaživý, pracovitý a nebojácný. Zachránil ho pouhým vtipem. U Smieleových, kde bydlí, tak tam to moc zábavné není. Vůbec s nimi není legrace a ani se s nimi nemá o čem bavit, proto vždy zaleze do svého pokoje a vymýšlí další a další vtipy. Kamarádi mu pomáhají se soutěží „Nejlepší komik“ a chtějí, aby ji vyhrál. Věnoval tomu hodně času, dokonce i kvůli tomu ponocoval. Dokázal to? Kdo ví, vyhrál to a byl slavný, nebo nevyhrál a získal více zkušeností? To si přečtete a prozkoumejte v knize Já Srandista a můj nejhorší školní rok.

Kniha je podle skutečných událostí. Postava z knihy mne velice zaujala a pobavila.

Simča Čeladníková, 9 .A

Kylo Ren (Theo Sinjavskij, 8.A)

Kylo Ren neboli Ben Solo je postava ze Star Wars. Hraje ho herec Adam Driver, je to jeden z nejhlavnějších záporáků od 7. dílu. Společně s nejvyšším vůdcem Snockem a generálem Haksem řídí loď Starkiller Base. Ben je syn Hana Sola a princezny Leiy. Je to vnuk Dartha Vadera a synovec Luka Skywalker. Kylo Ren je velmi temná a

záporná postava ve věku kolem 25ti let. Je pán rytířů řádu Ren a velí mocnému prvnímu řádu. Kdysi to byl student Luka Skywalker, ale Skywalker v něm uzřel mocnou a temnou sílu a pokusil se ho zabít. Od té doby se přidal k temné straně Síly, dokáže zastavit střelu z blasteru nebo motoriku člověka a následně ho uspat a uvěznit. Při výsleších nezná meze a pro získání potřebných informací násilím čte myšlenky zajatců, čímž jim působí obrovskou bolest, ale zároveň před ním nikdo nezvládne uchovat žádné tajemství. V užívání síly je

zdatný, zvládne nejednu formu jejího užívání. Je oděn v černé pruhované tunice s dlouhým rukávem a suknici, přes kterou nosí černý hábit s kápí. Ten mu sahá až na zem. Nosí také rukavice, boty a kalhoty. Je ozbrojen světelným mečem jako Jediové a proslulí Sithové. Helma, kterou nosí většinu času, je opatřena ocelově stříbrným hledím lemovaným černými pruhy. Elektronicky mu deformuje hlas. Zezadu svým tvarem nápadně připomíná přilbu Darth Vadera. Celý komplet helmy je značně poškrábaný, to může značit mnoho prožitých bitev. Světelný meč je jeho jedinou primární zbraní, kterou používá. Rukojeť této zbraně je od ostatních odlišná, protože do ní byl vložen naprasklý Rudý kámen. Aby Kylo zamezil dalšímu poškození, zavedl do rukojeti boční ústí, aby se vyrovnala a stabilizovala. Tento systém mu zajistil obrovské výhody v boji.

Tuhle postavu jsem si vybral, protože se mi vždycky líbily ve Star Wars temné postavy, ale obzvláště Kylo Ren. Nejvíce se mi líbí jeho meč ve křížovém tvaru a jeho helma.

Mistr Bean (Katka Caldrová, 8. A)

Mistr Bean hraje ve filmu či seriálech hlavní postavu, po které jsou pojmenované. Jeho jediný kamarád je medvídek. Stále ho nosí u sebe! Mistra Beana hraje známý britský herec Rowan Atkinson.

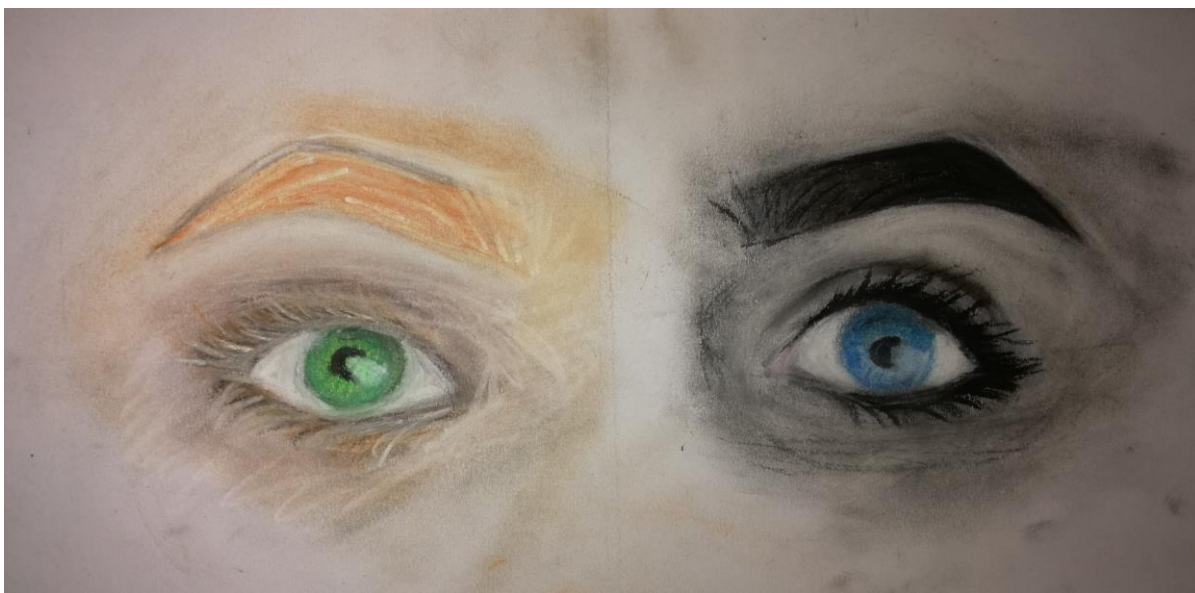
Mistr Bean je podivný muž okolo 40 let. Stále chodí ve stejném obleku s červenou kravatou, bílou košilí a stejně barevnými kalhotami jako sako. Má vždy ulízané vlasy, které jsou tmavé. Je vyšší i docela normální postavy.

V tomto filmu či seriálu je velmi vtipný, hloupý a zvědavý, vše co vymyslí, dopadne špatně jako u Pata a Mata. Jak už bylo napsáno v úvodu má kamaráda méďu, chová se k němu jako k živému člověku, až to někdy přehání. Slaví s ním různé svátky, například narozeniny, Vánoce a třeba také svátek. Rád s ním jezdí na výlety svým krásným žlutým trabantem. Pan Bean má i svoji zlou sousedku, která špehuje ostatní lidi na ulici z okna svým dalekohledem. A když uvidí mistra Beana, že se chystá něco vyvést, tak mu pěkně vynadá.

Na závěr nutno dodat, že některé informace (jako třeba o sousedce) jsou nepravdivé. Tento film o mistru Beanovi bych doporučila všem lidem, kteří se rádi smějí. Vztah k mistrovi Beanovi je samozřejmě kladný.

Eda Augustini, 6 .A

Vivien Hudcová, 9.A

Patrick Jane (Honza Holubovský, 8. A)

Patrick Jane je jednou z hlavních postav ze seriálu „Mentalista“. Patrick je konzultantem Kalifornského úřadu pro vyšetřování, nebo-li CBI. Děj seriálu je propojen snahou dopadení sériového vraha Rudého Johna, který zavraždil Patrickovu ženu a dceru.

Je středně vysoké postavy, je hubený a pohledný. Má blondáté vlasy a modré oči. Často nosí bílou košili s tmavě modrým sakem. Patrick je charismatický, velice elegantní a inteligentní.

Patrick v mládí kočoval s jeho otcem po poutích, kde se živili Patrickovými schopnostmi „záračného chlapce“. Později se živil jako okulista, kdy předstíral kontakt s mrtvými a podobně. Díky tomu se dostal do televizní show, kde nazval sériového vraha, nebo-li Rudého Johna, smutným mužem. Po návratu domů objevil svou zavražděnou ženu a dceru. Od té doby se nezaplétá s ženami. Jeho životním cílem je dopadnout Rudého Johna a pomstít se tím, že ho zabije. Patrick si potrpí na velmi kvalitní čínský čaj. Je silný ateista a odmítá jakékoliv nadpřirozené jevy.

Patrick Jane má znalosti řeči těla a chování. Každý případ CBI je většinou uzavřen díky Patrickovi.

Patrick se mi líbí kvůli jeho eleganci a důvtipnosti. Dokáže si všimnout každého detailu.

Ú v a h a

K oblíbeným zadáním ve vyšších ročnících patří také úvaha. Také letos dostali žáci 8. A možnost zapřemýšlet o smyslu známého citátu, textu své oblíbené písně nebo o sloganu, mottu. Asi největším problémem při procítání jejich prací se zdá být výběr těch, které stojí za to uveřejnit – ne pro jejich podprůměrnost, ale právě naopak – pro jejich vyspělost po stránce obsahové i slohové!

„Je lepší být nenáviděn proto, jaký jsi, než být milován pro to, co nejsi.“ (Citát Kurta Cobaina zvolil Alex Komarov, 8. A)

Tento citát jsem si vybral, protože je asi ten nejjednodušší z těch, co jsem měl na výběr, a taky proto, že jsem ho chápal.

Člověk se velmi často přetvařuje, někdy si o někom myslíme, že je hodný, milý a prostě úžasný, akorát po dlouhé době zjistíme o tom dotyčném úplně něco jiného. Myslím si, že každý z nás měl alespoň jednoho falešného kamaráda, který vás jen využíval. Vemte si, že se s ním bavíte třeba rok, dva a pak zjistíte, že vás jen využíval. Podle mě je to hodně velký problém mezi lidmi. Kdyby lidé byli ale takoví, jací jsou, tak svět by vypadal úplně jinak. Lidi by se měli více rádi, nelhali by si...

Daniel Samarski, 6 .A

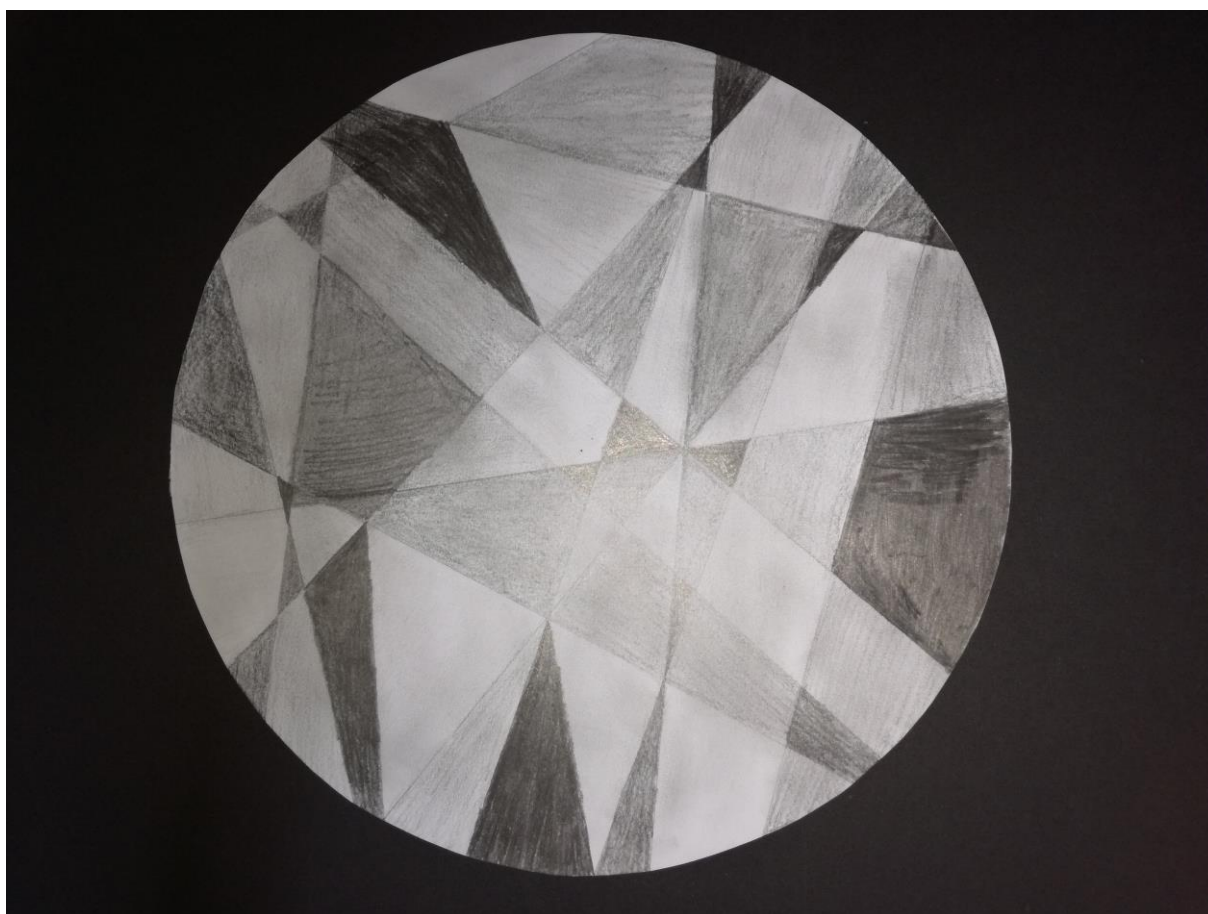
Můj názor na tento citát je jednoduchý v něčem je to pravda, ale v něčem ne, kdyby totiž lidi nelhali a nepřetvařovali se, tak by svět nefungoval, tak jak má.

„Mějte dobrou náladu. Dobrá nálada vaše problémy sice nevyřeší, ale naštve tolik lidí, že stojí za to si to užít.“ (Citát Jana Wericha zvolila Eva Krondlová , 8. A)

Tento citát, abych řekla pravdu, nebyl prvotní.

Chtěla jsem psát citát od nějakého jiného autora, ale zaválo mě to sem. Musím říct, že se naštvu a ostatní okolo mě chtějí ještě více naštvat. V tuhle chvíli mám pocit, že se všichni okolo spiknou a jen mě popichují jako malou, bezmocnou loutku. V těchto chvílích mám přání zmizet, vypařit se, odjet někam daleko, kde mi bude hezky. Ale tento citát mi pootevřel oči a vstoupil do hlavy. Jakoby mi ukázal cestu, jak se v takových chvílích zachovat. A řekla bych, že nejlepší obranou je útok.

Opravdu je lepší méně se stresovat, reagovat na lidi kolem a žít si ve svém světě, řekla bych, že se lidé s mentálním postižením v takových chvílích chovají správně. Oni si to v podstatě neuvědomují a tím mají hezčí život. Ale chápu ostatní, kteří mají s takovou situací problém. Také nepatřím mezi ty, co se v pŕlce zastaví a vypustí ho z hlavy. Je třeba pomalu se to učit. Z vlastní zkušenosti vím, že se to opravdu kolikrát hodně vyplatí a opravdu uskuteční. Byli lidé, kteří mi nadávali, poštuchovali mě. A já jsem se jen s klidnou hlavou otočila a usmála se a odešla. Oni se zastavili a s otevřenou pusou na mne zírali. Je to hodně dobrý pocit. V tu dobu vás to potěší, zahřeje u srdce a povýší – jak se říká – ego up... Svět vykvete a vy jste vyššími, co koukají dolů na ty malé s potřebou si něco dokazovat. Občas si vážně říkám, jestli je to jen lidská blbost, nebo jen malé sebevědomí. Pravda, možná se budete bát nebo si nebudete jistí, ale výsledek je uspokojující.

Albina Bocharova, 8. A

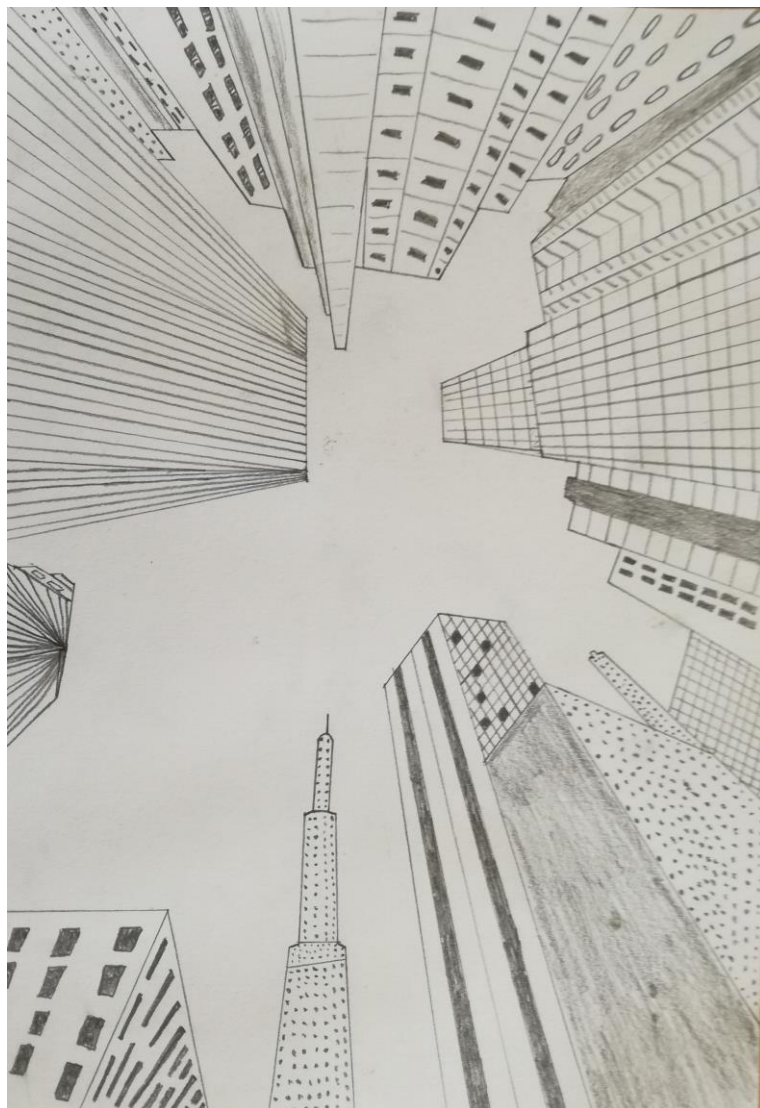
„Je rozumný, kdo se nermoutí pro to, co nemá, ale raduje se z toho, co má.“

(citát Démokrita zvolil Minh Ha, 8. A)

Cílem mojí úvahy je být rozumný a přemýšlet o životě ze všech stran, abychom došli ke správnému názoru.

Při dlouhém uvažování a častém přemýšlení jsem zjistil, že nemá cenu rmoutit, a dokonce snad trápit nad tím, co nemám. Zhodnotil jsem sám, že šťastného a spokojeného mě dělají maličkosti, které mám, anebo které právě prožíváme. Zajímalo mě, že člověk často hledá štěstí a radost ze života tam, kde ji nenajde. Zbytečně se trápí tím, co mu chybí. Zapomíná si všimnout, že to nejcennější má právě teď. Je to rodina, zdraví, přátelství a kamarádi. Je třeba mít otevřené srdce a vnímat svět a okolí všemi smysly. Mnohokrát jsem si všimal, že to není jednoduché a mnoho lidí to zavede na špatnou cestu životem. Rozum nás však vrátí na správnou cestu.

Život, který žijeme právě teď se svými radostmi i starostmi a tím, co máme kolem sebe, je nejkrásnější. Neřešme, co nemáme, neboť štěstí je v našem obyčejném životě a jen to musíme chtít vidět.

Denis Konradi, 9. A

„Je lepší být nenáviděn pro to, jaký jsi, než být milován pro to, co nejsi.“ (Citát Kurta Cobaina zvolil Jan Holubovský, 8. A)

Na světě je určitě osoba, kterou nenávidíte. Nenávidíte ji za její oblíbenost, dokonalost, či někdy neúctu, mazanost a stále je daná osoba oblíbenější než vy.

Cítíte se odloučení od společnosti, klidně i nenáviděni jen kvůli němu, kdo si povyšuje své ego mezi ostatními. Začnete ho nenávidět tak moc, že mu budete smrtelně závidět a pomalým, avšak jistým krokem se začnete klidně měnit i v povahově horší osobu. Sice za to možná budete oblíbení, ale vy ztratíte... samy sebe. Každý den vás bude vnitřně zabíjet neznalost sama sebe, ztráta identity, což způsobí proměnu v osobu kterou nesnášíte...

Vzpomínejte... Je lepší být nenáviděn pro to, jaký jsi, než být milován pro to, co nejsi. Je lepší milovat sám sebe i přes nenávist lidí k vám, než-li cítit nenávist k sobě samému pro lásku ostatních.

„Příroda bohužel neví, že člověk je jejím přítelem.“ (Citát Leonida Andrejeva zvolila Gabča Maříková, 8. A)

Příroda nám dá vše. Život dává všem. Je mocná, ale nemá potřebu ani nechce nám ublížit. Proč? Proč lidé vypalují lesy, zabíjí bezdůvodně zvěrstvo, pomalu ji otravují jedovatými látkami.... Však bez vody bychom nemohli žít. Dává nám stín. Vždyť z ní máme i radost. Lidé myslí jen na sebe. Je jim jedno, kolik procent lesů vykáčí, hlavně že z toho budou mít peníze. Také týrají bezbranná zvířata, která na ně neuhodí žádný zlý pohled. Za chvíli se z chťiče ovládnout planetu lidé postřílí. Myslím si, že lidi mající rádi a ochraňující přírodu se najdou. Mohli bychom zmínit velké továrny, které vypouštějí spoustu škodlivých látek. I recyklací věcí pomůžeme. Na jednu stranu, kdyby se vracely plastové láhve za nějakou, bezdomovci by je mohli sbírat a něco si vydělat. To není tak těžké, ne? Je mnoho dalších věcí, které bychom mohli dělat. Stačí jen malinká pomoc od každého člověka a vše se napraví. Přijdeme na nové, lepší vynálezy. Dalo by se říct: „chovejme se k lesům jako zvířata.“

Rade Ilioski, 8.A

Být, a nebo žít? (Daria Cherevko, 8. A)

Někomu by se zdálo, že žítí a existence jsou stejné věci. Tak to ale není, jelikož opravdové žití se dnes projevuje mezi lidmi moc málo.

Abychom mohli poznat rozdíl existence a žití, musíme pochopit, co tyto dvě slova znamenají. Žití je něco, co si každý člověk myslí, že dělá, bohužel tomu ale tak moc často není. Žít neznamena pouze fungovat jako člověk, dýchat, fungovat jako soustavy orgánů, ale fungovat jako duše, něco prožívat, mít pocity. Toto ale většina lidí nedělá. Často své pocity a prožitky kladou na poslední místo. Vinou tím, že většina pouze existuje, jsou lidé sami.

Jak jsem dříve řekla, k žití člověk potřebuje prožívání.

Někteří však sedí zalezlí v problémech způsobených jinými lidmi a nemůžou prožívat nic kromě stresu, který si musí schovávat pro sebe, což je projevem existence. Myslí, že kdyby lidé byli k sobě tolerantnější a slušnější, bylo by víc lidí, kteří žijí.

Anežka Bicanová, 9.A

„Sivis pacem pura bellum“ (Šimon Holík, 8. A)

Citát posledních pár let vystihuje situaci ve světě tím způsobem, že jakýkoliv problém dopadne špatně ve chvíli, když se ho někdo snaží napravit, ale nepromyslí si řešení a nepřipraví se.

Jako příklad bych přiložil situaci na Středním východě nebo přisun imigrantů do Evropy a nastavení Evropské unie. Evropská unie nepřemýšlí nad dalšími kroky v řešení této krize a projevuje se to zvětšováním kriminality a ještě většími problémy. Na východě se pro změnu válčí. Země zde nasazují své jednotky, ale hodně krát ani nemají možnost válčit a řešit problémy.

Opět kvůli nepřemýšlení. To, co vidí vojáci, je to, co by mělo zajímat ty, co rozhodují. Vše by šlo rychleji a bezpečněji ale nikdo to neřeší. Tímto by se měli řešit ty problémy a byl by v těchto zemích dříve mír. Ale stále bude platit: „Chceš-li mír, chystej se na válku“.

Ve světě už nikdy nebude mír a ani by to s ním nefungovalo. S tím se lidé a sluníčkáři musí smířit.

„Byl mým severem, mým jihem, východem i západem. Mým týdnem práce i nedělním klidem. Myslel jsem, že láska je věčná, leč mýlil jsem se, zabalte měsíc, odstraňte slunce. Vylijte moře a odstraňte les, k dobrému nic nevrátí se dnes.“ (citát W. H. Audena zvolila Lucka Novotná)

Myslím, že tady je dobře vidět, jaké to je, když vám zemře někdo milovaný. Tu beznaděj, ten smutek. To, jak už nemáte s kým sdílet své strasti, radosti... všechno. Vaše polovička je pryč a vy nevíte co dál. Najednou jste tady sami. Z ničeho nic. Ten hrozný smutek, u kterého si myslíte, že nikdy nepřebolíte. Myslíte, že kolem vás ten smutek v sobě nikdo nenosí. Že vám nikdo nerozumí. Ta strašlivá bolest a tíha, co vám usedla na prsa a nechce pryč. Doufám, že takovou bolest nikdy nepocítím, nebo aspoň až za hodně dlouhou dobu. Vždy, když čtu (tuto) báseň, ze které je tento úryvek, jsem hrozně smutná. Ale zároveň si uvědomuju, jaké štěstí mám. Hlavně koho mám.

Kája Holečková, 9 .A

Vyprávění

Nevyprávěj mi tady pohádky! Tak tohle určitě neuslyšíte na hodinách slohu koncem šestého ročníku. Známa klasická pohádka, psaná z úhlu pohledu účastníka děje, okořeněná originálními nápady žáků s cílem zpestřit a ozvláštnit známý děj moderním způsobem – to je naše oblíbené zadání k prověření slohové zdatnosti i nápaditosti žáků. V osmém ročníku se žáci snažili všít do nějaké extrémní situace, aby formou vyprávění v kombinaci s líčením i úvahou vystihli co nejlépe atmosféru určité situace. A za jejich pokusy by se nemuseli možná stydět ani autoři hororů, detektivek nebo psychologických románů...

Sněhurka a 7 trpaslíků (Amelia Ribikauskaitė, 6. B)

Ahoj!

Nejdřív se vám představím, jsem Šmudla, ten největší nešika široko daleko. Budu vám vyprávět, co se mi stalo... A jdeme do toho!

Bylo krásné odpoledne. Přišel jsem domů s mými 6 kamarády a chtěl jsem si lehnout do postýlky, ale místo mé postýlky jsem si lehl na cizí ženu. Vůbec jsme ji neznali, ale přišla nám všem sympatická. Teda kromě Mrzouta, ten z ní moc nadšený nebyl. Všichni jsme ji chtěli vzbudit, ale ona spala dál, tak jsem nocoval s Mrzoutem. Jediné, co nemůžeme pochopit je za 1., jak sem sakra může přijít cizí žena bez oznámení, za 2., jak to, že velká dívka se vejde do postýlky, která nemá ani jeden metr? A za 3., proč spí zrovna v mé postýlce, jak to, že ne v jiné? No dobře... Tak jsme ji nechali dál spát. Bylo ráno, vzbudil jsem se a ta paní v mé postýlce nebyla. Už jsme se chtěli radovat, že odešla, ale ona byla dole a krásně nám uklidila kuchyň, udělala snídani a nakrmila naši 223 letou želvu. Tak se nám konečně představila, jmenuje se Sněhurka a zeptala se, jestli tu nemůže zůstat. Určitě jsme jí dovolili, aby tu zůstala. Vždyť se podívej, jak tu krásně uklidila, a dokonce nám dala i najíst. Tak jsme jí nechali u nás, Mrzout sice z toho nadšený nebyl, ale určitě ho to přejde. Jediné, co se mi na Sněhurce líbí, je to, že mi vždy zaváže tkaničky a já nezakopnu, pak si nemusím kupovat ty náplasti ze Supermarketu. No nic... Šli jsme do lesa, pracovali jsme a těšili jsme se na oběd, který nám Sněhurka uvařila. Přišli jsme po těžké a namáhavé práci domů a Sněhurka ležela na zemi. Nevím, jestli je mrtvá, ale držela to divné červené jablko, a zjistili jsme, že v tom jablku byl jed. Nevěděli jsme, co s ní máme dělat. Vždyť tu široko daleko není žádný dům nebo nemocnice, kde by nám pomohli. Tak jsme ji položili do skleněného hrobu, hrob jsme dali na malý kopeček a slzy nám tekly všude, dokonce i Mrzoutovi! Ale najednou přišel princ,

políbil Sněhurku a ona se vzbudila. Nečekané, že ano! A dokonce jsme si i všimli, že to je princezna! Byla svatba, všude květiny a ptáčky tu letěli, jen jsem tu svatbu tak trochu pokazil... Zakopl jsem a spadl jsem na zlou čarodějnici, která chtěla opět Sněhurku otrávit, ta spadla na Sněhurku, které se z bílých šatů udělaly černé, Sněhurka spadla na prince, princ spadl na Mrzouta a Mrzout spadl na mých dalších 5 kamarádů a udělalo se z toho velké domino. Čarodějnice toho už měla plné zuby, vstala a už se nikdy nevrátila.

No... Asi už konečně uznala, že Sněhurka je opravdu ze všech nejkrásnější!

Marianna Lomnytska, 6 .A

Lidožravá Karkulka z pohledu holuba (Daniel Singer, 6. A)

Jednoho krásného dne přišla ustrašeně maminka do Karkulčina pokoje a hledala ji. Všimla si otevřeného okna. Podívala se z okna a viděla, jak Karkulka prohání srnčí, a pravila: „Úplně jak její tatínek.“ Její tatínek byl totiž vlk křížený s gorilou. Karkulka je vlk křížený s gorilou a člověkem, takže takový mutant. Je lidožravý, takže se jí bojí. Minule řekla maminka Karkulce: „Nepůjdeš za babičkou kvůli tomu zakousnutému děvčeti!“ A Karkulka ji pokousala. Dál už jsem to neviděl, protože jsem, se bál a radši jsem odletěl. Karkulka jde za babičkou. A do cesty jí vyběhl zajíc bílý jako křída, samozřejmě, Karkulka za ním běží. Po cestě poztrácí půlku věcí z košíku, ale zajíc je pro Karkulku důležitější. Po té co Karkulka zajíce uloví, vrátí se k cestě a uvidí vlka. Vlk proběhne kolem Karkulky a sebere jí zajíce. Karkulka vykřikne: „To je můj zajíc, vrať mi ho!“ Karkulka nemůže vlka dohnat a řekne si: „Tak si ulovím holuba.“ V tu dobu mě Karkulka proháněla až k babiččině chaloupce a narazila na myslivce. Ten vykřikl: „Zastav se!“ Karkulka se zastavila, myslivec jí zastřelil a pravil: „Už nebude žádné trápení s tím vlkem.“ Myslivec přišel k babičce a pozdravil ji. Babička pozdraví také a někdo zaklepe na dveře. Babička řekne: „Dále.“ Otevrou se dveře a vstoupí vlk. Babička se usměje a řekne: „Má milá Karkulko, pojď ke mně!“ Babička si spletla vlka s Karkulkou. Já bych si je taky spletl, vždyť jsou si moc podobní.

Všichni se divili, jak moc se Karkulka (vlk) zlepšili v chování a měli ji radši než dříve.

Tereza Halamková, 6. A

Můj příběh (Petr Halamka, 6. B)

Ahoj! Musím Vám říct o příběhu, co se mi stal, když jsem musel jít pomoc tatínkovi do lesa s dřívím a moje sestra Mařena musela jít samozřejmě s námi. Chtěl jsem jít jenom sám s tátou, ale maminka mi řekla, ať jde s námi. Nebyl jsem moc nadšený, ale tak co, stejně jsme se tam pobavili.

Táta mi řekl, ať tady se sestrou počkám. Odpověděl jsem mu: „Jo jo, ale vrať se dřív, ať se tu neztratíme.“ Odpověděl mi, že se za chvíli vrátí. Čekali jsme dlouho a on se pořád nevracel. Chvíli jsem se dokola točil, i když jsem ani nevěděl, proč to sakra dělám. Zastavil jsem se a se zamotanou hlavou jsem praštil sebou do stromu. Na chvíli jsem si zdřímnul, jelikož mne dost bolela hlavou na to, abych se sotva hnul. Asi po deseti minutách jsem se probral.

Mařena uviděla nějaké záhadné světlo. Chtěl jsem tam jít, ale Mařena odporovala. No a na konec jsem jí přemluvil. Přicházeli jsme blíže a blíže. Z dálky jsem už viděl, co to je. „Perníková chalupa...“ řekl jsem. Strašně jsem toužil po tom sladkém perníku. Nevydržel jsem a pustil jsem se do mojí oblíbené práce. Něco přicházelo směrem ke dveřím. Možná nevíte, jak jsem se lekl, ale bylo to opravdu silné, jelikož jsem nic neslyšel. Ze dveří přišla stará babka s vodkou v ruce. „Co kradete můj majetek?! Volám policii!“ řekla. Chtěli jsme utéct, ale nepodařilo se. Babka odhodila flašku vodky a čapla nás oba dva za límec od bundy. Vtáhla nás do domu a chtěla i rovnou do pece. Vidím stůl, na něm samé houby a litry vodky. Říkal jsem si, že musí být už hodně opitá. Naložila nás na tyč, co vypadá jak pádlo a používají to pekaři, ale já se vykroutil a rovnou jsem tu plešku hodil do pece a bylo hotovo. Utekli jsme z domu a najednou před domem policajti, kteří nás neviděli a jen tak křičeli do megafonu, že hledají dvě děti sjeté perníkem a obviněné za následnou vraždu babky. Vběhli jsme zpět do

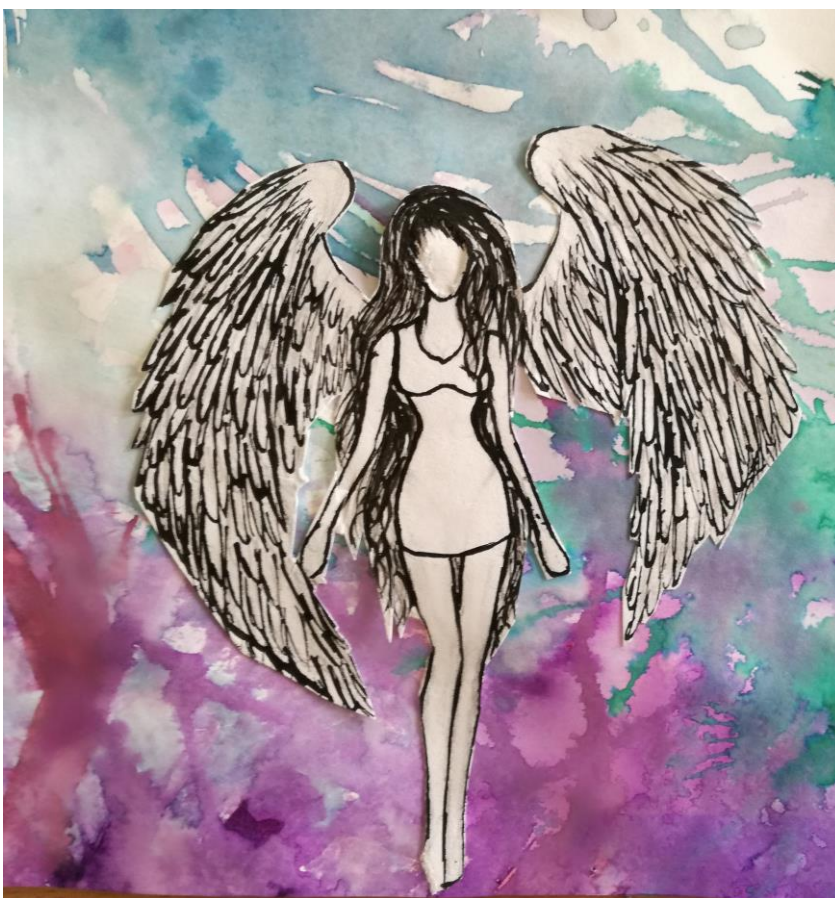
domu a utekli jsme zadním východem a utíkali jsme lesem tak, aby nás nenašli. Jakou náhodou se tu dalo slyšet řezání dříví! Potkali jsme tatínka a běželi co nejrychleji domů.

Šťastně jsme doběhli domů. Maminka se ptala, co jsme zažili. Oběma rodičům jsme vyprávěli, co se stalo. To jediné, co jsme utajili, byla to vražda a policajti. Zítřejší den byl normální jako vždy a každý z toho vyvázl zdravý jako ryba. Tu tenhle příběh končí a příště zase bude jiný. Na shledanou zase příště.

Růženčin život (Jasmin Khaled, 6. B)

Ahoj, budu Vám vyprávět o životě Růženky. Já jsem její nejlepší kamarádka Lucka.

Dne 1. září jsem nastoupila do 1. třídy. Tam jsem poprvé Růženku potkala. Ona byla z bohaté rodiny a já z té chudé. Představily jsem se navzájem a staly se z nás nejlepší kamarádky. Ve 2. ročníku na Gymnázium v Brblově jsem se učila černou magii, Růženka bílou magii. Obě jsme se zamilovaly do stejného kluka jménem Franta Motýlek. Jelikož mi ho Růža chtěla vzít tak jsem ji zaklela do žáby. Za pár měsíců jsem zjistila, že mi Růžena chybí. Proto jsem zamumlala: „Kvaky, kvaky, kvak, ať je Růža malý smrad!“ Den na to jsem se jí omluvila. Omluvu přijala, jelikož pár měsíců jedla jenom mouchy, tak byla hladová jak vlk. Tak jedla dva týdny bez přestávky, až se z ní stala 100kilová obluda.

Vivien Hudcová, 9. A

Oběma nám je 40 let. Růženka váží stále 100kilo. Já 50kilo. Obě máme manžela a dvě krásné děti.

Malá mořská víla (Nikča Procházková, 6. A)

Dneska bych vám chtěla vyprávět o svém životním příběhu, a kdo jsem ? Jsem malá mořská víla.

Žila jsem v podmořském světě, ale byla tam strašná nuda. Otec mi sice zakázal vystrkovat hlavu nad hladinu, ale já jsem chtěla vidět ty velké lodě nebo alespoň si myslím, že to mu tak ta divná stvoření říkají. Ptáte se, proč jsou ta stvoření divná? Nemají ploutev, ale takové divné pařáty. Oni tomu říkají nohy nebo tak nějak. Ale zpátky k příběhu... Bylo normální nudné ráno jako vždy, ale zároveň bylo vzrušující, protože můj otec vládce vody nebo čehosi nebyl doma a tak jsem toho hned využila. Rychle ale tiše jsem se proplížila okolo stráží a už jsem byla u brány z našeho podmořského paláce. Rychle jsem plavala nahoru k hladině a v hlavě už jsem si říkala: „ konečně budu zase na hladině“. Ale pak se ozvala rána , nevím co se mi stalo, asi jsem omdlela. Pamatuji si jen rozmazané části. Viděla jsem to divné stvoření, drželo mě v náruči a ptalo se mně, jestli jsem v pořádku. Další část kterou si pamatuji je: byla jsem u břehu a to stvoření mně pořád drželo v náruči a neslo přímo na břeh, když jsem se probudila, byla jsem na takové divné věci, ale naštěstí my ploutev neuřízli „ to nám vždy vyprávěla babička, která neměla ploutev, jen polovinu“. Prolítlo mi hlavou, podívala jsem se na svou ploutev a byla celá, ale byla v takovém divném mokřém obalu a pak jsem si to teprve uvědomila „ jsem na souši“ zakřičela jsem. Potom jsem uslyšela divné zvuky, pak se otevřely dveře a z nich vyšlo to nádherné stvoření. Najednou jsem ze sebe nemohla vydat ani hlásku. Ptal se mně, jestli už je mi lépe. Kývla jsem hlavou ,že ano a začala jsem se vyptávat: „kde to jsem, co se mi

stalo, kdo jsi a co to mám na ploutví ?“ To stvoření ke mně přišlo a sedlo si na tu divnou věc vedle mě a řekl „ ahoj, já jsem Benjamin a ty? “ Zase jsem ze sebe nemohla vydat ani hlásek nakonec jsem ze sebe vysoukala „ Aaaaahoj jsem Ariel, ehm kde to jsem ? “ „V mém paláci

Madalina Pisarenco, 6. A

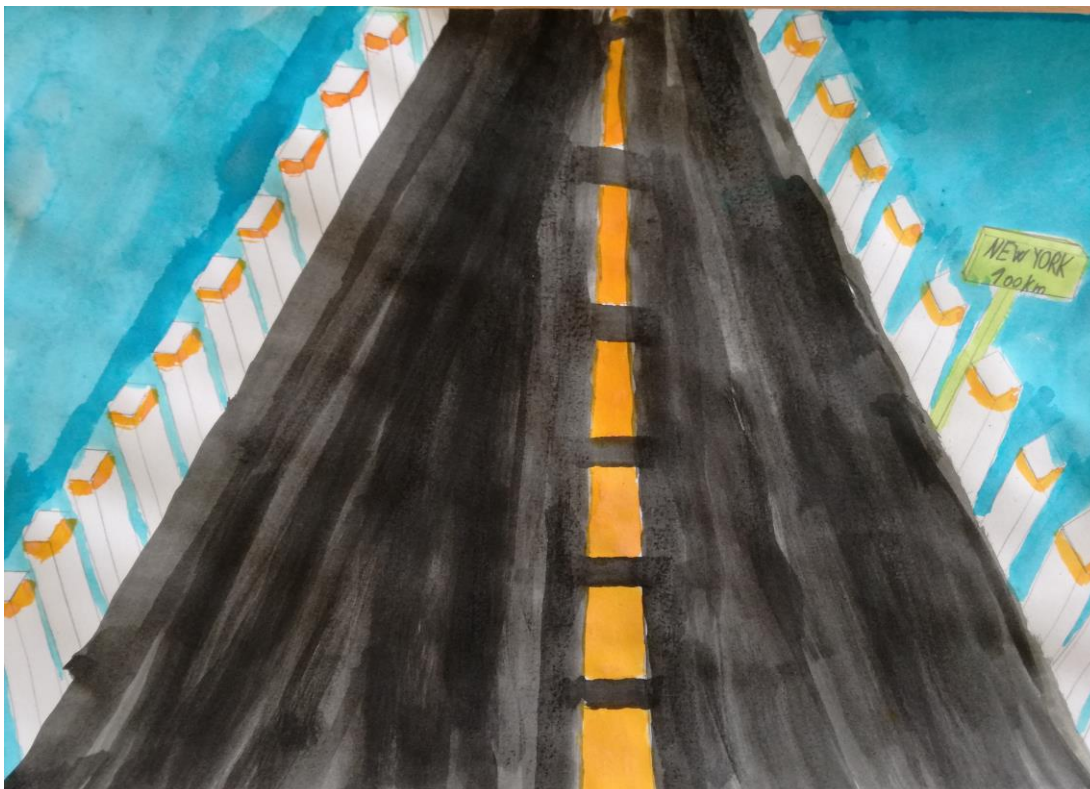
jsem princ Benjamin. A ty jsi jak vidím mořská panna.“ Jsi nádherná, nechceš se podívat

k jezeru ? “Dobře, odpověděla jsem... Když jsme dorazili k jezeru vyndal mi ploutev z té divné věci a odnesl mě do vody, potom řekl: „ Ariel jsi krásná, a moc tě miluji, chtěla bys tu se mnou zůstat ,a stát se budoucí královnou?“ Zarazila jsem se, pak jsem se nadechla a řekla: „já tě také miluji, ale co můj otec?“ „Neboj se, to zařídím“ „Dobře“. Zavolala jsem otci přes hvězdici, to je náš telefon. Když jsem domluvila, řekla jsem Benjamínovi: „ Dovolil to , ale budou nás každý den navštěvovat“. Benjamin kývl na souhlas.

A pak už byla jen svatba, to byla nuda, takže dál to nemá cenu vyprávět...

Pohled z okna (Adéla Záhejská , 8. A)

Seděla jsem na parapetě v psychiatrické léčebně. Z mého okna jsem sledovala kolemjdoucí, kteří se schovávali před deštěm. Jiní si vytáhli deštník a další zase utíkali směrem domů. Můj pohled spadl na hřbitov vedle léčebny. I na tu dálku jsem si všimla chlapce, jenž klečel u malého hrobu se svíčkami. Jen tam tak seděl, až na kost promočený. Odvrátila jsem od něj hlavu, když zvedl pohled k oknům léčebny. Po pár minutách jsem otočila hlavu zpět. Zrovna se zvedal a odcházel. Možná to byla jeho sestra, kterou skolila nemoc. Mohla to být maminka, jež prohrála svůj boj se životem. Své myšlenky jsem utnula a radši se zahleděla jinam. Všimla jsem si staršího pána, jak se svou slepeckou holí prochází parkem, dešti nevěnuje nejmenší pozornost. Můj pohled se přesunul na malou holčičku, která skákala do kaluží a přitom se smála. Pousmála jsem se nad tím. Tolik radosti, tak málo problémů. Kéž bych byla zase malá a byla bez starostí a s nadějí vyhlížela budoucnost. Po tváři mi skápla slza. Zvedla jsem se a odešla...

Fanda Macháček, 6. A

Konec? (Gabča Maříková, 8. A)

Kapky rudé krve mi stékaly po tváři. Vstala jsem. Mé oči těžko hledaly světlo, neboť jsem byla uprostřed ničeho. Srdce mi tepalo jako nikdy jindy. V ruce jsem svírala meč. Mou jedinou spásu. Věděla jsem, že buď se odtud dostanu, nebo za chvíli uvidím, co je smrt. Nemohla jsem se s tím smířit, že mě dostane. V tu chvíli předstoupil přede mě. Byla to černá postava, zahalená v černé kápi. Viděla jsem jen jeho oči, které se zlostně usmívaly. Byly rudé. Věděly, jak to dopadne. Ten muž v ruce držel také meč, ale rudý. Já měla modrý. On byl starý, a uměl lépe bojovat než já, a měl víc síly. Uznala jsem, že musím do toho. Rozeběhla jsem se, skoro vůbec jsem nedýchala a tekly mi slzy. Propíchl jsem svým mečem to, co stálo přede mnou. Ono se to však zasmálo a já ucítila prudkou ránu v obličeji. V mžiku se mi objevily mé nejlepší vzpomínky na ty, které jsem měla ráda. Stále jsem cítila tu bolest v tváři. A najednou...

Gabča Maříková, 8. A

Cizinec (Ája Veselá, 8. A)

ÁÁÁÁ, vykřikl s hrůzou. Nebe se zbarvilo do oranžova a jako vlnky na moři proplouvala oblaka zářící z našeho neuvěřitelného přítele, který si šel zrovna lehnout. Lidé si ho nevšímali, nevěděl, kdo nebo co je. Z jeho úst zněla jen samohláska Á. Jako kdyby nic jiného neuměl říct. Všiml si, že má na sobě masku. Chytil ji do rukou a pokusil se ji strhnout z obličeje. Nejde to! Na sobě měl šaty, které nosí mnichové v kláštorech. Věděl, že je někde u moře, protože slyšel vlnky, které si spolu hrají. Rozpoznal, že je na prostém, ale zato pevném molu. Kéž bych věděl, kdo jsem!

(Inspirováno obrazem Výkřik od E. Muncha)

Pohled (Eva Krondlová, 8. A)

Takový pohled byl nezapomenutelný. Byl to pohled, který mě oslovil a hřejivě objal pocitem domova. Stála jsem u toho starého dřevěného bíle natřeného okna. Okenice byly lehce zaprášené, ale to nevadilo, průnik mihotavých plamínků slunce se dostal i přes pavučinky, bělostně spletené.

Dan Singer, 6. A

Koukala jsem ven, přede mnou jen les. Nebyl to takový ten temný, chladný až strašidelný les, nýbrž mechem porostlý, prosvětlený les. Na jednom ze stromů si malebným krokem poskakovala zrzavá veverka. V ruce tiskla tmavě hnědý lískový oříšek. V momentě se za ní přihnala druha, ta však byla sametově šedá. Její srst se v lesku slunce třpytila jako nejdražší drahokam. Pohlédla jsem níže, a i když to bylo těžké, zaostřila jsem malinkatého pavoučka, jenž tkal pavučinku a poryvem větru se pohupoval. Takový pohled je překrásný!

Kouknu do jiného okna a vidím úzkou kamenitou cestičku, která svádí k procházce a pozastavení nad touto nedotknutou přírodou.

Báseň

A na závěr ještě malý pozdrav svým budoucím žákům, zvláště těm, kteří mají velký zájem o čtení pěkných knih...V rámci čtenářských klubů se také žáci 1. stupně účastnili různých kreativních aktivit, z nichž Vám nyní představíme kolektivní báseň Tuhle tamhle na podle vzoru od básnířky Olgy Hajné. Členové klubu si za poctivou docházku a aktivitu v klubu vysloužili zakoupení vybraného titulu pro školní knihovnu, ve které Vás rádi uvítáme také v příštím školním roce.

Tuhle tamhle

Tuhle tamhle v Liberci

Zpívají na koberci.

Tuhle tamhle ve Zlíně

Bezstarostně vozí mě.

Tuhle tamhle ve Varech

Chodí hodně po barech.

Členové čtenářského klubu

Tuhle tamhle v Brně

Jedí popcorn v kině.

A co takhle v Ostravě?

Bijí se tam po hlavě.

Co dělají v Olomouci?

Mají pařbu až do noci.

Co dělají v Teplicích?

Honí se po ulicích.

Co dělají v Praze?

Mají se tam blaze,

lítají na dráze.

A co takhle v Plzni?

Tam si klidně zmrzni!

Almanach sestavila a uspořádala Mgr. Jana Táborková. Texty prošly drobnou korekturou, kopírují co nejvěrněji původní písemnou předlohu žáků. Omluvte, prosím, případné překlepy či jiné nedostatky, ke kterým mohlo dojít při zpracování žákovských textů do elektronické podoby.

